

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře - rozhodl jako soud odvolací v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Roberta Ožvalda a soudců JUDr. Ivany Kosové a JUDr. Marcely Pechové ve věci

žalobce: **Ing. Jan Hlaváč**, narozený dne 28. 7. 1957
bytem Roklanská 1263/74, 251 01 Říčany
zastoupený advokátem JUDr. Markem Hlaváčem
sídlem Akademická 663/5, 108 00 Praha 10

proti
žalované: **Česká republika - Státní pozemkový úřad**, IČ 01312774
sídlem Husinecká 1024/11a, 130 00 Praha 3
zastoupená advokátem Mgr. Dušanem Sedláčkem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

o nahrazení projevu vůle

o odvolání žalované proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 26. 7. 2024 č. j. 8 C 138/2023-580

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v odstavcích I. ve výroku o nahrazení projevu vůle a III. ve výroku o náhradě nákladů řízení **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady odvolacího řízení v částce 26 430 Kč k rukám JUDr. Marka Hlaváče do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Citovaným rozhodnutím soud I. stupně nahradil projev vůle žalované uzavřít se žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu pozemku ve vlastnictví státu podle zákona č. 229/1991 Sb. (dále zákon o půdě), a to ohledně nemovitostí v k. ú. Borotín u Tábora parc. č. 1230/14, 1230/15, 1230/16, 1230/17, 1213/11, 1213/10, 1213/9, 1213/8, 1213/7, 1213/6, 1213/5 a parc. č. 1230/27 vymezená geometrickým plánem č. 626-006005/2024 (jež je součástí rozsudku), v k. ú. Brandlín u Tučap parc. č. 26/1 vymezená geometrickým plánem č. 154-005005/2024 (jež je součástí rozsudku), v k. ú. Dírná parc. č. 1008/9, v k. ú. Petříkovice parc. č. 55, 47/1 a 47/2 a v k. ú. Sviný parc. č. 48/4, 1737/6, 1737/2, 1739/9, 1737/7, 1737/13, 1737/12, 1737/10, 1741, ve znění, jak vyplývá ze specifikace ve výroku tohoto rozsudku. Dále rozhodl o částečném zastavení řízení v rozsahu zpětvzetí žaloby ohledně pozemků rovněž specifikovaných ve výroku rozsudku. Konečně rozhodl, že žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení ve výši 174 003 Kč do 3 dnů od právní moci rozsudku.
2. Po citaci § 4 odst. 1, 2, § 11 odst. 1 písm. c), § 11a odst. 1, § 13, § 28a zákona o půdě, § 6 odst. 1 písm. c) zákona č. 503/2012 a § 13 o. z. soud I. stupně v odůvodnění rozsudku konstatuje, že mezi účastníky je nesporné, že právní předchůdci žalobce vlastnili nemovitosti v k. ú. Malešice, které byly státem odňaty výkupními výměry a vyvlastňovacím rozhodnutím, že právní předchůdce žalobce uplatnil včas nárok na vydání těchto nemovitostí, přičemž jejich část nebyla vydána z důvodu zákonné překážky zastavenosti pozemků, že žalobce je aktivně legitimovanou oprávněnou osobou, že jižní část nevydaných pozemků v k. ú. Malešice je třeba oceňovat jako stavební pozemky a že cena náhradních pozemků je ve výši 308 292,70 Kč. Spornými mezi účastníky zůstalo, zda restituční nárok žalobce činí 4 665 689 Kč dle znaleckého posudku Ing. Zdeňka Bureše a je tedy plně uspokojen, nebo činí 9 596 740 Kč dle znaleckého posudku Doc. Ing. Jaromíra Rysky, CSc. a zda je tedy ještě neuspokojen, a zda brání převodu pozemků parc. č. 1213/5, 1213/6, 1213/7, 1213/8 a 1213/9 v k. ú. Borotín u Tábora obdobný návrh jiné oprávněné osoby vůči téže žalované vedený o Okresního soudu v Táboře pod sp. zn. 4 C 278/2023. Mezi účastníky je rozdíl 6 282 Kč v náhledu na rozsah uspokojení nároku žalobce, který je však pro věc nepodstatný, neboť i při vyšší částce uváděné žalovanou by restituční nárok tvrzený žalobcem nebyl přecherpán.
3. Zásadním je proto posouzení, zda pozemky zahrnuté do tzv. severního regulačního plánu v k. ú. Malešice, které znalec Ing. Ryska ocenil jako stavební, měly tuto povahu v době jejich odnětí. V dané věci je specifické, že touto otázkou se zabývala celá řada soudních rozhodnutí, a to soudů všech stupňů i Ústavního soudu. Sporů mezi těmiž účastníky řízení o prakticky tomtéž předmětu řízení jsou desítky, desítky sporů byly pravomocně skončeny. Proto je třeba vycházet v první řadě z § 13 o. z., dle něhož je dáno legitimní očekávání žalobce, že i daná věc bude rozhodnuta obdobně jako jiné jeho spory se žalovanou. I žalovanou uváděné „novinky“ ve vztahu k návrhu severního regulačního plánu byly soudy vyšších stupňů již přezkoumávány. Nejvyšší soud se opakovaně zabýval problematikou oceňování pozemků vedených v evidenci formálně jako zemědělské, avšak v okamžiku přechodu na stát byly určeny k zastavění, a dospěl k závěru, že v takovém případě je třeba oprávněnému subjektu poskytnout náhradu jako za pozemky stavební, kdy lze v tomto směru vycházet například ze schváleného seznamu pozemků pro výstavbu rodinných domů, z územního rozhodnutí o umístění stavby nebo o využití území, a není namístě ulpívat rigidně jen na vydání územního rozhodnutí jako na podmínce uznání pozemků za stavební (k tomuto je citováno množství rozhodnutí Nejvyššího soudu). Z těchto obecných závěrů pak vychází i judikatura o obdobných sporech mezi účastníky. Pro příklad lze zmínit několik posledních aktuálních rozhodnutí Nejvyššího soudu, sp. zn. 28 Cdo 1540/2023, 28 Cdo 660/2024, 28 Cdo 528/2024 a 28 Cdo 829/2024, kdy ve všech dospívají soudy na základě komplexního posouzení v řízení předestřených skutečností ke zjištění, že již v době přechodu sporných pozemků na stát se jednalo o pozemky určené pro zástavbu, čemuž následně přizpůsobily i své úvahy stran jejich ocenění. Soudy konstantně dospívají v těchto rozhodnutích

k závěru, že žalovanou zdůrazňovaný zemědělský účel odnětí pozemků neobstojí, neboť platil jižní regulační plán (schválený a potvrzený) a současně bylo fakticky postupováno dle severního regulačního plánu. O stavební povaze pozemků zahrnutých do severního regulačního plánu svědčí i další dobové listinné důkazy (které jsou dále v odůvodnění rozsudku citovány). Okresní soud se neztotožňuje ani s tvrzením žalované, že Návrh rady ÚNV z 24. 6. 1958 se týká jen jižního regulačního plánu, neboť zahrnoval též území regulované severním plánem a z jeho obsahu je zřejmé, že mezi plány nijak nerozlišoval. Uvedené závěry nemohou být vyvráceny sdělením Institutu plánování a rozvoje, neboť hodnocení stavebního charakteru pozemku náleží v tomto řízení soudu a nikoliv úřadu či znalci. Nemůže být pochyb o tom, že stavební činnost na předmětných pozemcích byla plánována dlouhodobě (minimálně od roku 1938) a došlo na nich i k realizaci stavební činnosti, byť někdy s jistým časovým odstupem a v modifikované podobě. Proto je irelevantní žalovanou znovu namítaná nicotnost severního regulačního plánu, jak jí bylo vysvětleno i v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 100/2020 (které obstálo i před Ústavním soudem, viz usnesení sp. zn. IV. ÚS 1253/20). Vzhledem k těmto závěrům je v judikatuře již ustálen závěr o nepoužitelnosti oponentního posudku znalce Ing. Bureše. Jeho hodnocením se zabývaly všechny soudy ve výše uvedených rozhodnutích s tímž závěrem, že znalecký posudek Ing. Rysky je na rozdíl od posudku Ing. Bureše úplný, logický a souladný s ostatními důkazy (k tomuto okresní soud cituje rozsudky Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 829/2024 a 28 Cdo 660/2024). Z důvodu nepoužitelnosti proto soud I. stupně neprováděl posudek Ing. Bureše a vychází ze znaleckého posudku Ing. Rysky, který restituční nárok rodiny Hlaváčkových ocenil na 38 386,960 Kč (z toho nárok žalobce v rozsahu 1/4 činí 9 596 740 Kč). Pokud jde o navržený důkaz výsledkem obou znalců, s odkazem na závěry ustálené judikatury (např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 660/2024) by byl důvod pro výslech znalců, pokud by znalci dospěli k výrazně odlišné ceně stejného charakteru pozemků, což se zde nestalo. Jak vysvětlil Ústavní soud v obdobné věci vedené mezi týmiž účastníky (sp. zn. IV. ÚS 2307/23), nevyslechnutí znalec samo o sobě nepředstavuje porušení práva na soudní ochranu.

4. Pokud jde o otázku, zda převodu výše uvedených pozemků v k. ú. Borotín u Tábora brání spor vedený u téhož soudu pod sp. zn. 4 C 278/2023, soud I. stupně uvádí, že kritérium dřívějšího okamžiku zahájení soudního řízení svědčí žalobci, který žalobu podal 29. 8. 2023, zatímco konkurenční žalobce až 17. 10. 2023. Také hospodářský význam požadovaných náhradních pozemků svědčí pro žalobce. On ani konkurenční žalobce sice nemají žádné sousedící pozemky, ovšem žalobce se domáhá více pozemků v tomtéž katastrálním území a o jeho zájmu svědčí také to, že nechal po dohodě se žalovanou ohledně dalších pozemků v tomtéž katastrálním území vypracovat geometrický oddělovací plán. Pokud jde o výši neuspokojených restitučních nároků, předmětný spor je výjimečný v tom, že výše nároku žalobce, který žalovaná popírá, byl předmětem již okolo sta soudních rozhodnutí a judikatura se ustálila ve výše uvedeném závěru o výši restitučního nároku žalobce U konkurenčního žalobce jde o úplně první spor o nahrazení projevu vůle žalované, která jakýkoliv nárok přitom popírá a má ho za plně uspokojený. Pokud tedy k žalobnímu návrhu konkurenčního žalobce dosud nebylo nikdy soudy rozhodnuto o jeho oprávněnosti a konkurenční žalobce sám připouští k námitkám žalované neskončení relevantního dědického řízení, je jeho samotný nárok v porovnání s nescetněkrát přiznaným nárokem žalobce nejistý. Navíc konkurenční žalobce právě v návaznosti na jeho povědomost o nyní probíhající řízení rozšířil svůj žalobní nárok. Z těchto důvodů bylo žalobě v požadovaném rozsahu vyhověno. Žalobci se tak dostává další hodnoty 308 292,70 Kč v podobě náhradních pozemků, ani to však nevede k tomu, že by jeho nárok v celkové výši 9 596 740 Kč byl přečerpan, neboť k uspokojení zbývá ještě částka přes 2 000 000 Kč.
5. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalovaná. Namítá jednak nesprávné právní posouzení převoditelnosti pozemků parc. č. 1213/5, 1213/6, 1213/7, 1213/8 a 1213/9 v k. ú. Borotín u Tábora. K tomuto cituje rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2910/2020,

v němž jsou vymezena kritéria pro posouzení tzv. lepšího práva. Z hlediska těchto žalovaná namítá, že konkurenční žalobce čeká na uspokojení práva na převod náhradních pozemků o 15 let déle než žalobce (poslední rozhodnutí u konkurenčního žalobce je ze 17. 8. 2001, u žalobce z 27. 4. 2016). Malý časový rozdíl v podání žaloby znamená malou či dokonce žádnou konkurenční výhodu (viz usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2462/2023). Nedává smysl, aby z hlediska hospodářského významu byl žalobce upřednostněn z důvodu většího počtu požadovaných pozemků, neboť se má posuzovat význam pozemků požadovaných oběma. Konkurenční žalobce pak má vyšší tvrzený zůstatek na restitučních nárocích (přes 4,6 milionu Kč) než žalobce (dle okresního soudu přes 2 miliony Kč). Pokud soud I. stupně konstatuje paradoxnost argumentace žalované, nelze s tím souhlasit, neboť žalovaná tvrdí nulový zůstatek i u restitučního nároku žalobce. Podstatné je pak, že všechny uvedené pozemky zůstávají v souběžném sporu předmětem řízení, nikoliv to, že konkurenční žalobce rozšířil žalobu o další pozemky. Dále pak žalovaná namítá nesprávný způsob řešení rozporu mezi znaleckými posudky, cituje k tomuto „závaznou judikaturu“, a sice nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2399/08 a rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 2197/2016. Dále cituje odůvodnění stavebního charakteru nevydaných pozemků v posudku Ing. Rysky a odůvodnění jejich zemědělského charakteru v posudku Ing. Bureše. Okresní soud rozpor mezi těmito posudky řádným způsobem neodstranil, neboť nevyslechl ani jednoho ze znalců. To je navíc umocněno zpochybněním věrohodnosti posudku Ing. Rysky, u něhož je rozpor mezi písemným posudkem a jeho ústním podáním, kdy znalec při své výpovědi u Okresního soudu v Benešově 30. 5. 2018 zcela popřel důvody údajné platnosti severního regulačního plánu, které vyložil v posudku. V neposlední řadě spočívá posudek Ing. Rysky na dezinterpretaci původního sdělení Institutu plánování a rozvoje z 9. 2. 2017, když v posudku Ing. Rysky je uvedeno, že „začlenění pozemků do funkčních ploch územně plánovací dokumentace je v souladu s oficiálním stanoviskem tohoto Institutu“. Ve vyjádření z 2. 9. 2020 však tento subjekt jednoznačně potvrdil, že ve sdělení z 9. 2. 2017 platnost ani jinou právní relevanci severnímu regulačnímu plánu nijak nepřisuzoval. Nevyslechnutím znalců zatížil okresní soud řízení vadou, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Vzhledem k tomu žalovaná žádala změnu rozsudku tak, aby žaloba byla zamítnuta.

6. Žalobce ve vyjádření k odvolání navrhl potvrzení rozsudku okresního soudu. Pokládá za vhodné citovat rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem z 24. 1. 2023, č. j. 84 Co 274/2022-927, neboť skutková situace a argumentace žalované je v obou řízeních prakticky totožná. Dovolání žalované proti tomuto rozhodnutí bylo usnesením Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 1540/2023 odmítnuto, stejně jako ústavní stížnost usnesením Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2307/2023 (jež vyjádření žalobce rovněž cituje). Dále žalobce uvádí seznam 28 rozhodnutí Nejvyššího soudu a 3 rozhodnutí Ústavního soudu, která hovoří v jeho prospěch. Pokud se pomine fakt, že zcela totožný skutkový stav bude odvolací soud přezkoumávat po více než desáté, pak otázka charakteru odňatých pozemků je otázkou právní, kterou musí zodpovědět soud, nikoliv znalec. Pokud výsledek znalců z podstaty věci nemůže přinést nic nového, nemůže být vadou, že nebyl proveden. Pokud je přitom rozpor mezi znaleckými posudky v dané věci zapříčiněn vyřešením právní otázky, výsledek znalců k jejímu rozřešení nemůže jakkoliv přispět. Pokud jde o převoditelnost náhradních pozemků, žalovaná v řízení namítla pouze tolik, že konkurenční žalobce „může mít“ lepší právo. Ve vyjádření žalované v řízení 4 C 278/2023 je také uvedeno, že „pan Ženíšek nemá vůbec nárok na přímý převod pozemků“. Žalobce disponuje dlouhým seznamem rozhodnutí Nejvyššího a Ústavního soudu ohledně jeho restitučního nároku v jeho prospěch, zatímco u p. Ženíška tomu tak není a jeho právo rozporuje sama žalovaná. Je proto vrcholem alibismu, když žalovaná namítá lepší právo jiné oprávněné osoby. U usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2462/2023 zapomněla dodat, že časový rozdíl v předmětném řízení byl několik hodin, nikoliv měsíc a půl.
7. Podle § 212 o. s. ř. přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadených výrocích o nahrazení projevu vůle žalované a o náhradě nákladů řízení. Rozhodnutí ve výroku o částečném

zastavení řízení nabylo samostatně právní moci v souladu s § 206 odst. 2 o. s. ř. Po projednání věci ve smyslu § 214 odst. 1 o. s. ř. dospěl odvolací soud k závěru, že odvolání je zjevně neopodstatněné.

8. Pokračuje totiž v argumentaci, kterou soud I. stupně na několika místech svého rozhodnutí zcela přesně pojmenoval, kde třeba uvedl, že žalovaná „přes ustálenou judikaturu, která byla bohatě citována, dosud trvá na nesprávném ocenění nároku žalobce, ač to žalovanou (a potažmo daňové poplatníky) stojí statisícové náklady soudního sporu“. Je to totiž žalovaná, která jednak poukazuje pouze na tu judikaturu, která nedopadá na daný případ, ať už z časových nebo věcných důvodů (je již překonána, jde o skutkově odlišný případ, viz i dále), především však nerespektuje rozhodovací praxi soudů vydanou přímo k předmětnému restitučnímu nároku žalobce nebo dalších oprávněných osob z jeho rodiny (které mají vesměs totožný skutkový základ). A přitom nejenom z tohoto důvodu je plně v souladu s principy procesního práva vycházet z ní. Jedná se navíc o judikaturu relevantní ve smyslu toho, že nejde „pouze“ o rozhodnutí soudů I. či II. stupně v obdobných věcech, ale o rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu, které je třeba plně respektovat jak z hlediska principu legitimního očekávání účastníků ve smyslu § 13 o. z. (jak správně uvádí okresní soud), tak i z hlediska úkolu Nejvyššího soudu sjednocovat judikaturu soudů nižších stupňů ve smyslu § 14 odst. 3 zákona č. 6/2002 Sb. a závaznosti rozhodnutí Ústavního soudu ve smyslu článku 89 odst. 2 Ústavy. Ostatně žalobce ve vyjádření k odvolání rovněž přesně označuje více než 30 takových rozhodnutí Nejvyššího a Ústavního soudu týkající se přímo restitučního nároku rodiny Hlaváčových. Lze jenom konstatovat, že jimi byly vyřešeny všechny relevantní otázky i pro daný případ (až na jednu dílčí) a lze tak z nich – po částečném doplnění dokazování soudem I. stupně – plně vycházet. Procesní postup žalované je o to nepochopitelnější, že jde o státní orgán, neboli složku moci výkonné, která by měla být první, kdo akceptuje, respektuje a opírá se o platná judikurní rozhodnutí soudů nejvyšší autority, tedy Nejvyššího soudu a Ústavního soudu. Právě tento postup žalované vede skutečně k tomu, že jenom rozsah její platební povinnosti na nákladech řízení mezi účastníky (nemluvě o platně vlastního zastoupení) převyší celkový restituční nárok žalobce, což povinnost jednat s péčí řádného hospodáře jistě nemůže naplňovat.
9. Procesní postup soudu I. stupně byl naprosto bezchybný. Provedl dokazování právě v tom rozsahu, jaké to bylo potřebné pro danou věc, právě s přihlédnutím ke zmíněné již existující judikatuře. Jeho konečné rozhodnutí ve věci samé je zcela logickým a jediným rozumným vyústěním výsledku tohoto dokazování i právního východiska plynoucího z předešlých pravomocně skončených sporů. Odůvodnění jeho rozhodnutí naprosto bezezbytku naplňuje požadavky plynoucí z § 157 odst. 2 o. s. ř. a odvolací soud vlastně nemá k němu co dodat. Je totiž přehledné, protože je chronologicky vystavěno s logickou návazností na řešení jednotlivých rozhodných skutečností. Je rovněž dostatečně podrobné, protože se věnuje všemu podstatnému z hlediska uplatněného nároku, ve stručné podobě i tomu, co bylo mezi účastníky nesporné nebo co je jednoznačné z předešlých pravomocných rozhodnutí mezi stejnými účastníky. Je rovněž pečlivé, neboť každý dílčí závěr soudu I. stupně v procesní, skutkové či právní rovině je jasný, srozumitelný a rovněž přesvědčivý, když je doprovázen konkrétními úvahami. Ale především je třeba konstatovat, že ve všech uvedených rovinách se jedná o závěry správné, se kterými se odvolací soud může pouze a jenom ztotožnit.
10. Žalovaná hovoří u nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 2399/08 a u rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 32 Cdo 2197/2016 jako o „závažné judikatuře“, ač se jedná „pouze“ o obecně platná rozhodnutí, u nichž je nutno v každém jednotlivém soudním případě posuzovat, zda se a v jakém rozsahu jejich právní závěry vztahují na danou věc. Kladný závěr v tomto směru přijmout nelze, a to z důvodu, který byl již mnohokrát vysloven, jak správně podotýká žalobce. Zde totiž nejde o žádný věcný rozpor mezi posudky Ing. Rysky a Ing. Bureše, při jehož existenci teprve by obecně bylo možné uvažovat o aplikaci právního závěru uvedeného ve zmíněných rozhodnutích. Odlišné určení hodnoty nevydaných pozemků v posudcích Ing. Rysky a Ing. Bureše je dáno rozdílem

v jednom ze skutkových podkladů pro ocenění, a sice druhem pozemku. O jaký druh pozemku se jedná, přitom není odbornou otázkou, kterou by měl zodpovědět jakýkoliv znalecký posudek, ale otázkou právní, kterou musí zodpovědět soud, a to na základě vyhodnocení všech důkazů, které k tomu provedl. To ovšem opět bylo již mnohokrát řečeno a řešeno v předešlých (již pravomocných) rozhodnutích vydaných mezi účastníky soudy všech stupňů. Ve shodě s tím posuzoval situaci i soud I. stupně, který měl k dispozici stejné skutkové podklady jako soudy rozhodující jiné, ale skutkové totožné spory mezi účastníky, ve kterých shodně dospěly k závěru o stavebním charakteru i pozemků spadajících pod severní regulační plán (viz bod 10. odůvodnění napadeného rozhodnutí), přičemž tento svůj závěr soud I. stupně opřel i o hodnocení dalších listin, které přinášejí stejné skutkové zjištění (viz bod 11. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Při takovém závěru je plně souladné z věcného i procesního hlediska, že soud I. stupně nejenomže neprovedl důkaz znaleckým posudkem Ing. Bureše, ale ani nepřistoupil k výsledku obou zmíněných znalců. Tato námitka žalované je o to nepochopitelnější, že sama mluví o závazné judikatuře, ovšem tu, která by měla být pro ni skutečně závazná – vydaná ve sporech mezi stejnými účastníky s totožným skutkovým základem – účelově zcela ignoruje. Lze v tomto směru poukázat třeba na aktuální rozhodnutí Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 2307/23, kde bylo kromě jiného uvedeno, že „Ústavní soud nemá, co by z ústavněprávního hlediska vytkl závěru, že znalecký posudek znalce Doc. Ing. Rysky se opíral rovněž o další důkazy, a proto mu dal krajský soud přednost před posudkem znalce Ing. Bureše... skutečnost, že znalec nebyl vyslechnut, tak sama o sobě nepředstavuje porušení práva na soudní ochranu, a opačný závěr neplyne ani z nálezu sp. zn. I. ÚS 2399/08, na který odkázala stěžovatelka...“, jak upozornil i krajský soud a Nejvyšší soud, důvody, proč mají být pozemky oceňovány jako stavební, neplynuly pouze z posudku znalce Doc. Ing. Rysky, ale rovněž z dalšího dokazování. Proto bylo možno učinit závěr, že posudek znalce Doc. Ing. Rysky je věrohodný na rozdíl od posudku znalce Ing. Bureše. Výslech znalců za těchto okolností nemohl přinést nic relevantního“. Nemůže být věcně jasnější a právně relevantnější odpověď na (nikoliv nové, ale mnohokrát uplatněné) odvolací námitky žalované. Pokud namítá ve vztahu k severnímu regulačnímu plánu rozpor mezi písemným a ústním posudkem Ing. Rysky respektive dezinterpretací sdělení Institutu plánování a rozvoje z 9. 2. 2017 ze strany tohoto znalce, postačí dodat, že soud I. stupně (stejně jako ostatní soudy v dalších sporech mezi účastníky) nedospěly k závěru o platnosti severního regulačního plánu, ale o faktickém postupu dle něho, přičemž tento závěr nečinily pouze na základě posudku Ing. Rysky, ale především na základě komplexního zhodnocení všech dalších dobových listin (jak bylo již výše zmíněno).

11. Nepříliš zdůvodněnou námitku ohledně lepšího práva konkurenčního žalobce na vydání výše specifikovaných pozemků v k. ú. Borotín u Táboře ze strany žalované (jejíž řešení dokonce nechala na úvaze soudu) soud I. stupně podrobně rozebral způsobem, se kterým se odvolací soud může jenom ztotožnit (viz bod 15. odůvodnění napadeného rozhodnutí). Vycházel také přesně z těch kritérií, které jsou vymezeny v rozsudku Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2910/2020, jehož se žalovaná v odvolání dovolává. Její navazující argumentaci však nelze označit jinak než za ryze účelovou a až absurdní. To je zřetelně vidět třeba na odkazu na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 2462/2023 ohledně kritéria časového rozdílu v podání žalob. Jak totiž správně podotýká žalobce, žalovaná i zde opomněla uvést zásadní skutečnost, že ve zmíněné věci Nejvyšší soud posuzoval situaci, kdy mezi podáním žalob dvou konkurujících si žalobců byl rozdíl pouze několika hodin. Právě pouze a jedině to označil za „zcela nevýznamné“ a akceptoval náhled odvolacího soudu, který „striktně nelpěl na upřednostnění časového hlediska“. V daném případě je však rozdíl zásadně jiný, jak správně konstatoval soud I. stupně, který dal tomuto kritériu odpovídající význam. Dále postačí – zjednodušeně – uvést, že by bylo vrcholem nespravedlnosti nepřiznat žalobci lepší právo, jestliže u něj jsou téměř všechny zákonné předpoklady pro převod náhradních pozemků nesporné a výše jeho restitučního nároku je již prokázána mnoha pravomocnými rozhodnutími obecných soudů všech tří stupňů i Ústavního soudu ve skutkově totožných věcech, na rozdíl od konkurenčního žalobce, u něhož žalovaná

kromě jiného tvrzením, že „nemá vůbec nárok na přímý převod pozemků“ skutečně zpochybňuje i základ jeho nároku, nemluvě o jeho výši, aniž by k tomu existovalo jakékoliv pravomocné rozhodnutí. Pokud žalovaná namítá, že její tvrzení není paradoxní, protože nulový zůstatek tvrdí u obou nároků konkurenčních žalobců, posuzování kritérii přece nemůže vycházet z tvrzení toho kterého účastníka, ale z konkrétní procesní situace a prokázaného skutkového stavu. A to nemluvě o tom, že tvrzení žalované o nulovém zůstatku nároku žalobce nelze označit jinak než za ryze účelové, procesně nepochopitelné a věcně naprosto nepodložené od počátku řízení, protože tuto otázku přece jednoznačně vyřešily již několikrát zmiňovaná pravomocná rozhodnutí soudů. A jak uvádí správně, okresní soud, konkurenční spor je prvním soudním řízením o nároku konkurenčního žalobce, v němž přitom nejsou najisto postaveny ani základní předpoklady pro nárok na převod náhradních pozemků. Při postoji žalované k těmto nárokům je současně zcela evidentní, že každý soudní spor (i když je „nad slunce jasnější“, viz právě nároky rodiny Hlaváčových v současnosti) trvá značnou dobu a žalovaná trvale využívá i mimořádný opravný prostředek i ústavní stížnost. Odvolací soud se přirozeně jednoznačně odmítá podílet na snaze žalované, aby předmětné pozemky v k. ú. Borotín u Tábora tímto „usnuly“ v konkurenčním řízení, které je na počátku a jehož výsledek je v současnosti nejasný.

12. Z těchto důvodů je rozhodnutí soudu I. stupně ve věci samé správné a jelikož tento soud nepochybil ani při rozhodování o nákladech řízení, byl jeho rozsudek v těchto částech podle § 219 o. s. ř. potvrzen.
13. Podle § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř. vzniklo žalobci také právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Ty jsou tvořeny 2 úkony právní služby po 9 540 Kč, 2 režijními paušály po 300 Kč, ztrátou času za 6 půlhodin po 100 Kč a náhradou jízdného 1 563 Kč (při ujetí 188 km, průměrné spotřebě 7,1 l/100 km a ceně 38,20 Kč/l). To činí celkem 21 843 Kč. K tomu přistupuje náhrada DPH ve výši 4 587 Kč. Celkovou částku 26 430 Kč je žalovaná povinna zaplatit v souladu s § 149 odst. 1 a § 160 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupce žalobce do 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání ve lhůtě 2 měsíců ode dne jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR v Brně prostřednictvím soudu I. stupně za podmínek dle § 237 o. s. ř.

Tábor 15. 10. 2024

JUDr. Robert Ožvald v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Eva Chomátová.

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 18.11.2024 a vykonatelnosti dne 22.11.2024.
Připojení doložky provedla Pavla Červená dne 22.11.2024.